

slutning hos mange ærede Medlemmer her i Thinget, hvilket naturligtvis ogsaa har tilskyndt mig til at fremkomme dermed paany. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale mit Forslag.

Chr. Jensen: Som det ærede Thing vil se, har jeg tilladt mig at stille et Underændringsforslag til Ændringsforslaget under Nr. 1 af det ærede Medlem for Solbak Amts 5te Valgkreds (Rasmussen). Som bekendt, fastsattes Kapiteltaxten den 1ste Februar. Efter Ændringsforslaget skal nu Betalingen ske 14 Dage derefter. Det vil jo falde midt inde i den strenge Vintertid paa en Aarstid, hvor der ikke er megen Omfætning paa Landet med Kreaturer. Jeg har derfor troet, at det kunde være passende at forlænge denne Frist til en Maaned, idet det saa er mere sandsynligt, at Beiene kunne besæres for dem, som have langt til Kjøbstad og tage derind for at afsætte deres Korn, saa de kunne faae Penge til den Tid. De Herrer ville se, at det er et meget udfyldigt Forslag, jeg behøver derfor ikke at opholde mig længe derved, jeg haaber, det vil vinde Thingets Bifald. — Med det Samme skal jeg udtale, at jeg agter at stemme for det Forslag, der er stillet under Nr. 1 af det ærede Medlem for Solbak Amts 5te Valgkreds, og som blev motiveret af den ærede Forslagsstiller. Jeg synes ogsaa, at det er den retfærdigste Løsning af denne Sag; jeg tror, at derved vil dette Spørgsmaal blive løst paa en tilfredsstillende Maade for alle Parter.

Nimsted: Naar jeg har tilladt mig at stille et Par enkelte Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, har det ikke været min Tanke, at Lovforslaget just derved skulde blive fuldkomment, og at der ikke skulde være noget Yderligere, man kunde ønske forandret deri, eller at derved enhver Indvending imod det skulde være udsømt. Ivertimod er jeg tilbøjelig til at tro, at selv om de af mig stillede Ændringsforslag blive vedtagne, vil der endda kunne gjøres ikke uvæsentlige Indvendinger imod at vedtage et Lovforslag som dette, og navnlig mod det, som ligger deri, at det skal være udelukkende paa Tiendeyderne, hvor vidt der skal foregaa en saadan Forandring fra Udelæsen in natura til Pengeydelse, som Lovforslaget gaar ud paa. Denne Lov er jo, om man vil, en Slags Expropriationslov, og man støtter den paa, at det skulde være Noget, som altsaa Almenvellet krævede, at en saadan Forandring skete som den Lovforslaget gaar ud paa. Men i saa Fald synes det naturligt at maatte føre til, at Bestemmelsen ikke bliver den, at den ene af Parterne kan forlange en saadan Overgang, men derimod den, at Overgangen skulde finde Sted, naar man overhovedet mente, at Almenvellet krævede, at den hidtil paa enkelte Steder brugte Udelæsesmaade af-

løstes af en anden, saa at man ligefrem sagde, at det skulde ske. I saa Henseende kan jeg derfor ikke Andet end sympatisere med den første Paragraf i det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Odsherred (Rasmussen), og som netop gaar ud paa, at al nu bestaaende Udelæse af Korntiende in natura forandres til Pengeydelse fra 1ste Januar 1880. Dette vil være det Korrekte, og under alle Omstændigheder vil det være rigtigere og bedre end det, der staar i Lovforslaget, naar det bliver stillet saaledes, at det bliver en Ret saavel for Tiendetageren som for Tiendeyderen til at kunne forlange denne Udelæsningsmaade. Naar jeg imidlertid ikke har stillet noget Ændringsforslag i saa Henseende, er det, fordi jeg har antaget, at man dog mulig efter dette Forholds ganske særegne Natur kunde finde sig i en Bestemmelse som den, de ærede Forslagsstillere have fremsat. Deres Forslag gaar altsaa i Virkeligheden ud paa at give Tiendeyderne en ny Ret til endnu en Gang at vælge, hvorledes de ville erlægge Tienden. Det kom, som bekendt, ved den tidligere Ordning til at bero paa Tiendeydernes eget Ønske, om de vilde have Tienden in natura eller efter Kapitelstart. Hvad det nuværende Lovforslag gaar ud paa, er, at man efter de forandrede Forhold giver Lov til endnu en Gang at faae et saadant Ønske fremsat og altsaa bragt i Udførelse. Korrekt er det ikke, men jeg skal ikke desto mindre finde mig deri. I det Hele taget kan jeg ikke sige Andet, end at det har min Sympathi at faae Noget gjort i den Retning, og at det vel fra flere Sider kan stille sig som ønskeligt at faae disse Korntiender in natura forandrede til Penge. I ethvert Tilfælde maa jeg ønske, at det ikke skal blive et af de stadig tilbagevendende Forslag, hvori der tilsidst kommer til at ligge et Slags Agitationsstof. Men, idet jeg saaledes har sagt, at det vilde være ønskeligt, om denne Sag kom til Afslutning, har jeg stillet visse Forslag, hvis Vedtagelse jeg tror vil være en ufravigelig Betingelse for, at de ærede Forslagsstillere ville kunne gjøre sig nogen Forventning om at se dette Forslag gaa igjennem begge Rigsdagens Afdelinger og faae Sanktion, og det gjælder navnlig de Forslag, jeg har stillet til §§ 1 og 8. Jeg skal først tale om Forslaget til § 1. De ærede Herrer have foreslaaet, at det paa sine Steder ydede Opmaal ikke skulde tages med ved Beregningen af Tiendens Størrelse, naar den svares i Penge. Dette tror jeg nu er en Bestemmelse, som ikke lader sig retlig forsvare. Det er en bekendt Sag, at Opmaalet, som saaledes er ydet, har sin oprindelige Hjemmel i Frd. 10de Januar 1698 Kap. IV § 9, der fastsætter, at ved Udelæsen af Tienden skulde der svares 1 Hjerdingkar Opmaal af hver Tønde Korn og 1½ Tdfr. af Havren. I Henhold dertil er der nu i mange Tiendeforeninger og Tiendefjendelser